

Roliga samtal och spits-fundiga
infällen, samlade dels i
sällskaper och del...

1700-1829 81 Ja Br. 1779

Santal, Roliza

1779.

ex. A.

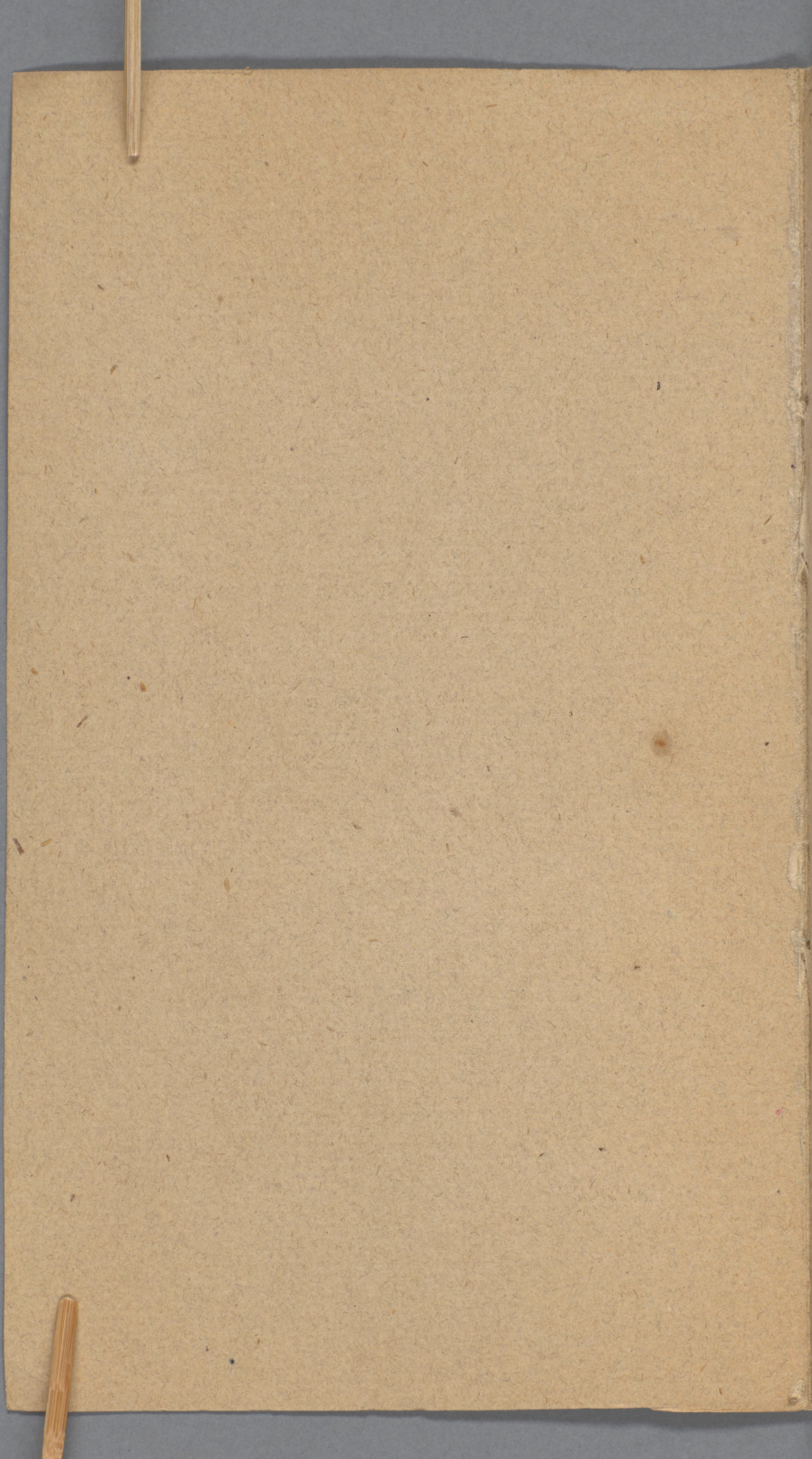
struck.

1700 - t.

(Rev.)

1779

1700 - 1829

Samtal

Ex. A

Sil. San.
Anekd.
1700-t.
(B)
1779
1700-1829

Noliga

Samtal

och

Spits - fundiga Infällen;

Samlade dels i Säll-

skaper

och dels ur Andre mäns historiske skrifter.

Wid tilfälle ganska nöjsamma

at läsa,

samt ock at få skratta bra åt.

Tryckt i Gesle, 1779.

I.

En ung Språttid, frdt i mångas närmas
ro, huru mycket han hade lärdt på en
aanska kort tid, och at han hade betalt 1000
Ducater til sin Lärromästare. En af Sälles
Kapet föll honom i tallet och sade: Om någon
bjuder eder 100 Ducater för alt det I kunn
nen, wil jag råda eder at taga det genast, utan
betänkfande.

2.

En Enke-Fru, som wille gärna wara hals
len för 10 år yngre än hon märkeligen war,
kom en dag uti et stort sällskap där och Cis
cero war. Fruen tog sig då anledning at tala
om sin ålder, och sade at hon ej war mer än
40 år gammal. En af Ciceros wänner wi
skade honom i drat och påstod at hon wore
mycket äldre än hon sade; Cicero swarade hos
nom: Huru kan du säga det; jag wore obillig
om jag icke trodde henne, ty det är mer än
10 år sedan, hon sade mig det samma.

3.

En rolig Sälle, högg med en Hillebard
ihjäl en hund, som kom och wille bita honom.
Han ständes derföre til rätta af den som
ägde hunden. Domaren frågade honom, hwars
före

före han hade dödat hunden? Denne anklagade
svarade: Idr det at han wille bita mig; Do-
maren sade: Du hade kunnat wända til hand-
taget af Hillebården och icke udden. Den ans-
dre förstvarade sig: Det skulle jag hafwa gjordt,
om hunden hade wetat bita mig med rompan,
och icke med tänderne.

4.

En Drabant träffade en Collega Schole
på gatan, frågade honom? hwad är du dr en?
han svarade: Jag är Hörare. Drabanten
fortfor. Har du hört om wårt quarra fallit ut
ännu? svarade Höraren nei. Drabanten:
Hwarföre har du lön, när du intet har hört det.

5.

En Fransösk Bonde fant uti sin Trädgård
en Kofwa af owantlig storlek, hwilken han,
som en raritet for åstad och skänke åt Konung
Franciscus d. 1. Konungen lät och dertföre gifwa
honom 30 Louis d'or. En rik Hastmåglare
som seck weta detta, beslöt at skänka Konun-
gen en Hast, uti hopp, at få för honom, så
mycket större belöning, som Håsten war större
än Kofwan. Men huru fiat blef han icke, då
man på Konungens befallning, kom och gaf
honom den omtalte Kofwan, med den tillfatten,
at hon wore mer wärd än hans Hast, emedan
hon kostade 30 Louis d'or, och desutan åt
hwarcken hö eller hawre. Konungar beidnare
wäl wälmening, men icke egennyctiga affikter.

6.

En Fru som bodde på landet, seck besök af
en Herre, då des man war borta. Hon wiste
denne Herren ärskilligt i sin hushållning; åswen
sina kreatur, såsom: Håstar, höns, gås, får,
A .2 kal

Falkoner etc. Herren frågade henne: Min Fru
härven I inga Hornkreatur? hon swarade:
Jag väntar när min man kommer hem. Hen-
nes mening war wäl at hennes mann rest
bort at köpa sådane; men at han ej war nå-
got hornkreatur. 7.

Då en wiß man såg en enfaldig qwinna,
som dref några åsnor för sig, sade han til henn-
e: God dag åsna: Moder! Tack min Son
swarade hon; hwilket swar så betog honom, at
han tyckte sig känna huru hans öron förklänge
des wid hustrouder.

8.

Når Sylla, den tiden han war Pretor i
Rom, hotade Cesar, at, i kraft af sitt åmbete,
stämna honom för Rätten, swarade Cesar:
Du har ordsak at falla det ditt åmbete; ty
du har köpt det för dina egna Penningar.

9.

Den bekante Konungen Schach Abas uti
Persien hade en Narr, om hwilkens artigheter
åtskilliga Historier berättas. Konungen lät ge-
nom en Förordning förbjuda Opium, til hwil-
ken dret Persianerne hade ganska stort begär;
detta förordfakade en allmän sorg och förewislan
i Persien. Bemålte Hof-Narr uphittade då et
artigt påfund at häfwa detta förbud: Han
hörde en Krambod, i hwilken han bar en stor
mängd af sorge kläder, hwilka han ideligen stod
och måtte. Konungen träffade honom uti den-
na förrättning och frågade hwad detta skulle
beröda? han swarade at han hoppades winna
stora Penningar på dessa sorge-kläder, emedan
hela Landet låg redan för döden, hwilket här-
rödde af Konungens Förordning, som hade
från-

fräntagit Persianerne all deras wälfust och
wederqweckelse. Konungen märkte häraf, at
han icke utan fara kunde uphäfwa denna sag-
deliga wanan, hwarföre han och återkallade
sin Förordning.

10.

Ursprunget til det bekanta ordspråket, Det
war en annan sak sade Lagläsaren, är detta.
En slug Bonde gick til en Lagläsare, och be-
klagade för honom den olycka, at hans Häst
hade råfat til at slå benet af Lagläsarns Öre,
frågande hwad Lagen därom säger? hwad an-
nat, sade Lagläsaren, än at du måste betala
Örens wärde, eller utgifwa skadediuret? Herre,
sade Bonden, förlåt mig, jag förtalte mig:
Det war icke aldeles så. Jag wille säga, at
eder Häst slog benet af min Öre. Ja, sade
Laglåsaren, det war en helt annan sak.

11.

En Bonde, som hade en Proces, i anled-
ning af en Sto, hwilken han hade lånt åt en
af sina grannar, och som wargarna hade ätit
up i skogen, gick at rådfråga en Advocat, i
denna saken, men som han ej träffade honom
hema, berättade han sakens innehåll för des
hustru, men det på et så mörkt och förwirrat
sätt, at hon ej kunde begripa hwad Summan
war af alt det han sade; hon sade derföre til
honom: Berätta mig tydeligen och enfaldigt
ebart älliggande; ty jag har ei förstådt det rin-
gaste af alt det I hafwen sagt; inbillen eder
då, min Fru, at I ären en Sto, jag lånar
eder, jag sablar eder, jag beslar eder, jag
stiger på eder, I slån bakut, I stegren eder,
I slån af mig, I springen åt skogen och war-
gar.

garna äta up eder, bör jag betala eder? nei,
min wån, swarade Fru, I tappen intet därpå.

12.

En man som war owanligt finfig, mot-
stråfwig och afwig, gick en gång på et Fiskeres-
torg, hwarest han blef warse en stor gädda,
hwilken han köpte, lät bära hem med sig, och
sade til pigan, at man skulle laga henne til af-
ton-måltiden åt sig, hwarpå han åter gick
bort. Pigan berättade snart för Matmodren
Husbondens befallning, wisande henne gäddan;
wål, swarade Fru, men på hwad sätt sade
han, at hon skulle lagas? derom nämde han
ingen ting, sade Pigan. Då är jag förlorad
sade Fru, ty om jag lämnar detta ogjordt,
blifwer han ond, och om jag lagar henne på
et sätt, wil han hafwa det på et annat, hwar-
igenom jag kan få både bannor och stryf.
Jag wet arligt sätt at förefomma detta, sade
Pigan; gäddan är stor, wi kunna sönderhug-
ga henne, och tillaga det ena stycket på et sätt,
och det andra på et annat, så at, ehuru han
åstundar, skal stå tilreds. Detta rådet gillades
och de begynte at tillaga henne på alla de sätt,
som de någonsin hade lärdt. För de många
syflor som detta gjorde dem, måste de lämna
et litet barn gråtande på bordet, ty de wille
hållde höra denna pipande discant, än Fadrens
dumdrande bas. Anteligen kom mannen och
buktade på porren, just då de hade slutat sin
matlagning. Den arma qwinnann springer
då betört, at taga barnet af bordet, och at
bära fram tallrskar, knifwar och skedar etc.
men olyckhat wis, hade den lilla lämnat något
på duken, som intet dugde. Som det ej war

tid

tid at putsa bort detta, tog hon af duken,
kastade honom i en vrå, och lade på en an-
nan i stället. Straxt härpå, kommer t urshuf-
wudet in, och frågar med en hotande röst, om
afton-måltiden wore färdig. Ja min wän,
swarade den darrande Frun. Hvad hafwen
I lagat fortfor han? den gäddan, som I lå-
tit bara hem min wän, swarade hon. Man
bar derpå straxt fram et stycke af gäddan, som
war stekt i smör. Den två.klufna började
då på at swärja och sade; hwarföre har du
stekt henne i smör, jag wille intet ha henne så
hår? huru wille du då ha henne min wän,
swarade Frun? jag wille ha henne stufwad,
swarade han? godt, min Kära Man, war in-
ter ond, du skal få, hwarpå hon bar fram
det stycket som war stufwadt. Swärwigen flöt
sattet ifrån sig och sade, at han icke wille haf-
wa stufwad gädda. Huru wil du då, sade
Hustrun? stekt på halter swarade han. Se
där har du mit söta hjerta, sade hon, i det
hon gaf honom det han begärte. Du åsna,
sade han då igen, jag wil intet ha henne på
detta sättet, hwarföre har du icke kokat henne?
wille jag hafwa henne. Se där har du ock
på det sättet, sade Qwinnan. Han hade nu
så när spruckit af harm för det han fick alt
det han begärte, och sade, iag wil intet ha
det där eller. Hvad wil du då ha, fortsfor
den tålliga Qwinnan? jag wil ha en L:
swarade han. Frun tog då och lade fram du-
ken i hwilken den lilla hade gjordt, wiste hwad
där uti hwar och sade: Se där har du ock
det; är du nu nögd? härwid kunde han icke
hålla sig ifrån at le; började därpå at årkänna

fit fel, bad sin goda Qvinnas om ursäkt, och
ledde efter denna stunden med henne, uti en full-
kommeligsämja och endröckthet.

13.

Ennenne Herrar brefwo wid en måltid, länge
och onyttigt den frågan, om man borde säga:
Gif mig warn, eller bär hit warn. Et qwick
Fruentimmer, som war närwarande, lednade
wid detta säfånaa kabbel och sade: J hafwen
orätt bägge två, och bören säga: Led of til
watnet.

14.

En Fransskt Bonde, som årnade sig til Pa-
ris, gick och ledde sin åsna efter sig, med et
långt grimkast. Ennenne röfware, som blefwo
honom warske, kommo öfwerens at ståla henne
ifrån honom. De gingo derföre hel sakt, bak
efter honom, spånde grimman af åsnan, hwil-
ken den ena ledde at stogen, och den andra
spånde på sig grimman i des ställe, hwilket
skedde så behändigt, at Bonden ej kunde märka
det. Då den röfwaren, som hade iflidit sig
åsnan, trode at den andra war wäl undan-
kommen med byret, twårstånade han. Bon-
den, som trodde sig lida sin åsna, och blef
förargad af detta motståndet, wände sig om
at gifwa henne en påksång; men han blef så
förskräckt wd åskådandet af denna förwandlin-
gen, at han ej kunde få et ord ur sig. Rofs-
waren märkande detta, sade til honom med en
bedröfwad mine: Min Herre, jag beder eder
om förlåteise om jag gjordt er något emot;
tillåt mig at berättta sanningen af detta för-
eder underliga äfwenlyte: Min mor, emot hwil-
ken jag warit olydig, tjente hos en Ryckoherde,
som

som för mit elaka upförande har förbytt mig
til en åsna; nu är min tid ute, och nu är jag
som I nu sen, en menniska: När Bonden hade
hörde detta, tog han grinnan af hufvudet på
denna boswen och sade: Min kära wän, det
gör mig ondt, at jag har gifwit eder så många
påkslingar, wären icke ond på mig, gån nu,
hållen eder kyrkoherde och wären hådanester
lydigare emot edre moder, hwilken I äfwen
kunnen hålla ifrån mig. Bonden föresatte sin
resa, under ständigt tänkande på sin underliga
åsna. Sedan han hade uträttat sina saker i
Paris, gick han på torget, för at der köpa
sig en annan åsna; men huru håpen blef han
icke, då han där åter sock se sin fötra; han
gick dock til herne, tog henne i drat och sade:
Nu lärer du åter hawsa warit olydig emot
din moder; men som jag nu känner dig til all
lycka, lärer jag ackta mig för at köpa dig.

15.

Straxt efter, sedan Prinsen af Conde hade
råklat i Konungens onåd, och därigenom för-
medelst sina inkomsters förminskning blifwid
nödsakad, at gifwa en stor del af sina många
tjenare affsed; träffade han en dag en tiggare,
som satt och löskade sig, hwilken han tillsporde:
Hwad gör du? tiggaren swarade: Jag dra-
ger in min Stat.

16.

En qwick Scribent liknar lata qwinnoe wif
liljorne, som hwarcken sy eller spinna och ändå
blifwa grant kläddde.

17.

En ung Officer, som war en storfryttare,
frågade med en hjeltmodig mine sin dräng, då
han

15.

han war klädd uti sin uniforme: Huru tycker du Pelle, jag ser ut? Drängen swarade: Herre, jag ser ut som et Lejon. Herren frågade åter: Hwar har du sedt Lejon? Drängen swarade: Jag Halmstad, där de gå och bära mjölsäckar på ryggen. Ni omständigheterne kan man höra, at det woro Anor, som Drängen där hade sedt.

18.

Di en Tius, som stod på galgstegen och full hängas, blef warse en sin gamle wän: stående nedanfrö, sade han til honom: Om du råkar mine anhörige, så berättu dem, at jag såde en Repslagares dotter til hustru, och at du warit med på mit bröllop.

19.

En Capellan kom til en Biskop at göra sin upwaktning. Biskopen frågade honom, hwem skulle jag wara? Capellaren swarade: Jag skulle wara Biskop, men jag är bara Capellan.

20.

En dräng sade om sin Herres Conterfei sedan det war färdigt: Min Herre är så wäl träffad, at ock den, som aldrig har sedt honom, kan känna igen honom.

21.

En Herre hade en dum dräng, hwilken han sticade til sin käraste med den besallning, at innan han framlemnade Billeten åt henne, skulle han först kyssa den samma; denne tölpern, fattade meningen gale; ty, då han kom fram, sprang han til, kyssde Damen, och gaf henne sedan skrifwelsen.

22.

A: som såg B: sitta i en Elänstol för spisen och sofwa, sade til honom: Detta lärer wara håls

hållsamt; B. svarade: Jag gör det icke för-
före, utan på det at jag icke skal gå och slå
danck om dagarne; ty jag hatar låtjan som
döden.

23.

Då en Borgare såg alla Råds-Herrarne
gående ifrån et gästbud ganska wäl beskänkte
och raglande hwar på annan, sade han: Ach!
på hwilka swaga fötter står icke wår Regering.

24.

Twenne som woro Contraparter, mutade
båda två Domaren. Den förste gaf honom
en Wagn och den sednare et par hästar. Den
förste, då han seck höra, at han oacktadt sina
muror, hade tappat sin sak, gick han til Do-
maren och sade: Nu går inter wagnen bras;
Domaren svarade: Han måste så gå som
hästarne draga honom.

25.

En Fader hade en liten Son med sig wid
bordet, då han hölt et Gästabud, men lade
inter något för honom. När hwar ock en be-
gynte at äta på sin del, sade Gossen: Räre
Far gif mig litet salt! Fadren frågade: Hvad
skal du göra med det? Sonen svarade, Jag
skal salta det köttet, som min Far ärnar gif-
wa mig.

26.

Då en Öfwerste såg en galga wid en stad
stå tom, frågade han sin wård om Öfwerhes-
ten nu för tiden wore så lindrig, at den ej
nånds hänga någon? Borgaren svarade: Alla
tuswar och skålmär slå sig nu til krigsstaten,
och fara sedan uti fält,

En

En Präst frågade en ensalbig Bondgäffe:
Kan du läsa? gäffen svarade nej. Prästen sa-
de: Det är intet wacker. Gossen svarade:
Derfore har jag ej heller lärdt mig det.

28.

Twenne nitige sällar sågo en språthök gå
förbi, som hade sålbt sit hus och derfore köpt
sig granna kläder, hwilka han wid detta til-
fället hade på sig. Denna sprätten som swer-
tades, fast än det war ganska kallt, gaf den
ene anledning at fråga den andra: Huru kom-
mer det til, at han swettas i denna starka köls-
den? swar: Det är mer underligt ty han bär
hela sit hus på sig.

29.

En Köpman sade til en Hof-Buß, at han
synligen wore befridd ifrån en tung börd, se-
dan han betalt en Summa penningar, som
han hade warit skyldig. Han sade och, at
han icke kunde begripa, huru den kunde sofwä,
som wore skyldig. Swad mig angår, svarade
Hof-Mannen, begriper jag det ganska lätt;
men jag begriper intet huru mina Borgenärer
kunna sofwä, wäl wetande, at jag aldrig kan
eller will betala dem.

30.

När en annan Cardinal, hwilkens Gades
war Slagtare, hade blifwit utwäld til Påswe
och dess Narr, som då war på en resa, seck
weta det, ilade han uti en otrolig hast fram til
sin Herre, och då han träffade honom, wisa-
de sig öwermåttan glad. Påswen frågade ho-
nom: Swarfore är du så glad? är det der-
fore at jag har blifwit Påswe? I mist helige
Fader, svarade Narren, men i synnerhet glä-
der

der jag mig dåröfwer, at wi nu ei få någon Fastlag, och at jag således ei är förlunden, at hela 40 dagar i rad, äta ruten fisk. Huru skal jag förstå detta? frågade Påfwen: Ja, Heligste Fader, swarade åter Narren, wåre Historier, underrättar ju oss, at den helige Petrus först inrättade Fastlagen, och tror jag, at han gorde det, på det at hans fågingar som woro Fiskare, skulle få sälja deras fisk; på samma grund hoppas jag, at J, Heligste Fader, skolen bortraga Fastlagen, på det at Eder Fader så mycket bättre må få sälja sin kör.

31.

En Cardinal, som hade en innerlig åtrå at bliwa Påfwe, brukade dessa konstler, at komma til sin ändamål. Han läskade som oftast at at wara suul, och tilbringade derföre större delen af året på sin Landsgods; at gå ännu längre med sin bedrägeri, gick han alltid krockig, wål wetande, at de af Cardinalerne, plåga framför andre komma uti åtanke, som äro de äldste och bräckligaste, på det at flere måga komma til denna höga wärdigheten. Anteligen, då Påfwen blef död, församlade sig Cardinalerne på Vatican, och utwalde denne i dess ställe, efter de trodde at han war mycket siuselig. Liten tid derefter, såg man denne nye Påfwen med förundran frisk och munter, samt gående hel rät och rak. Detta gaf en Biskop anledning, som hade fritt språk hos Påfwen, at fråga honom: huru kommer det til Heligste Fader, at J nu ei går så krockig, sedan J blifwit Påfwe, som tilförene? Påfwen swarades: När jag war Cardinal, krockte jag mig, til at leta efter den helige Puri nycklar, hwilket jag

ni

nu icke behöfwer, sedan jag har funnit dem.

32.

Då en Präst under det han predikade, märkte, at en man, som satt under Predikastolen, hade intomnat, och snarkade hel hårdt, sade han til twenne Fruentimmer, som surto brede wid honom och spwallrade: Mine Fruar, tas sen icke så högt, på det I icke mågen upwäcka denne rötta mannen.

33.

En olård yngling, som Kulle Kristwa et bref til sin Gästmo, och ej kom fort med sammansärningen, köpte sig omöder en Breställare. Sedan han länge hade läst uti den samma, fann han ock et kärleks-bref hwilket han afsärf och skickade henne. Til all olycka hade hon äfwen samma bok, och som hon deruti fann breswet tillika med swaret, skref hon allenast dessa orden til honom: Jag har sådt edart bref min Herre, wänd om bladet, så finnen I swaret.

34.

En ung och wällustig Dame uti Paris blef gift med en gammal och måi Herre, til hwilken hon hade liten eller aldeles ingen kärlek, men i det stället älskade hon och war älskad af en ung Grefwe wid namn Ankare, som ock ofta besökte henne i Gubbens frånvaro. Den gamle fäk änteligen rok om sin hustrus kärleks-handel med Gref Ankare, och oroade sig så mycket deröfwer, at han sukade och dog. Den unga Fruen blef så glad öfwer sin mans död, at hon ej actade at bära et slags Sorgeslöja, som kallades Segel. Många undrade derpå, och då man uti et sällskap frågade ordsaken hwarsföre icke Fru N. brukade Segel? swarade

de

de en Herre: Det Skæpp, som ligger för An-
kare, behöfwer intet Segel.

35.

Det sades uti ett sällskap, at Läkare duga til
ingen ting. En Advocat, som war närvaran-
de påstod at de äminstone dugde til at rensa
werlden ifrån förmycket folk. En Läkare, som
hörde detta, föll uti talet sågande: Hvad mig
angår, tror jag at ingen skal klaga öfwer mig;
det tror jag ock, swarade Advocaten, ty I haf-
wen dräpt alla dem, som varit under edra
händer? N. B. altså kunna de ej klaga.

36.

En rik Gasconier, hwilken hade så ful dotter,
at intet hopp om så man war henne öfrigit, gif-
tade henne omfider med en blind. Kort efter
bröllopet kom en Oculist ifrån Paris, hwilken
geck til bemalte Gasconier och frågade honom,
om han intet wille lämna hans måg under sina
händer, då han wille försöka at skaffa honom
synen igen. Gasconiern swarade: Om han får sin
syn igen, får han ock se huru ful min dotter är,
och då fruktar jag at han skiljer sig wid henne;
det är derföre bättre at han förblifwer blind,
som han varit.

37.

En Spitzbof, såg en rik Köpman, som hade
guldknappar uti väcken, gå up på Bollhuset
at se et lustspel, som skulle hållas. Han fölgde
honom efter, i hop at pusa åt sig några af
hans Knappar: stälte sig til den ändan bakom
Köpmannen, och emot slutet af första Acten,
började han, at med en knif sniffa bort den es-
ne Knappen efter den andra. Köpmannen, som
märkte detta, tog ock fram sin knif, och gjorde
en

en så wäl träffande snitt, at Spitsbosfrens de-
ra följde med. Denne började at skrifa: Mit
dra, mit dra! Köpmannen ropade ur samma
ton: Mine knappar, mine knappar! Se där
hafwen 3 edra furtige knappar, sade Spits-
bosfren: se där har du dit furtiga dra, swara
de Köpmannen.

38.

En ung Fru war uti et sällskap tillika med
sin man. Det berättades åtskilliga artiga händ-
elser af en och annan. Denna Fru, som ock
med något wille roa laget, begynnre at tala om
den behändighet, som en wiß Cavallier brukar,
at smuga sig in uti en ungs Frus kammare,
hwißens man war borta, men til all olycka,
fortfor hon, då de woro i sin bästa ro, kom
mannen hem, och burtade på porten: Inbillen
eder, sade hon, i hwilket bekymmer jag då kom.

39.

En Franciscaner Munk, som skulle predika
på den helige Franciski dag, brukade följande
wäl tiltagne talesätt at berömma detta Helgon:
Swär, i himmelen Skole wi sätta wår salige
Seraphimske Broder, den helige Franciscus? Sko-
le wi sätta honom ibland de andre helgon? han
är uphögd til större wärdighet än de. Skole
wi sätta honom ibland Propheterne? ach! han
är långt öfwer Propheterne. Skole wi sätta
honom ibland Patriarcherne? han är långt öf-
wer Patriarcherne. Skole wi sätta honom
ibland Änglarne? han är långt öfwer Änglarne.
Skole wi sätta honom ibland Årcke-Änglar,
Cherubim och Seraphim. Swär Skole wi då
sätta wår helige Franciscus? Skole wi sätta ho-
nom ibland Magter och Throner, han är långt
mer,

mer, än Magter och Throner. Skole wi sätta honom ibland Herradömmen och Wäldigheter? han är långt mer än Herradömmen och Wäldigheter. Hwar skole wi då sätta honom? En af åhörarna, som ledsnade wid dessa långa och många uprepningar, steg ämteligen up och sade med hög röst til Predikanten: Sätt honom i mit ställe, och geef då med det samma sin wäg misshöjd nog.

40.

En Herre geef ut i sin Trädgård, at se hwad des Trädgårdsmästare gorde. Efter långt sökande, träffade han honom omsider under et träd, hwarest han låg och sof. Han upväckte honom med dessa hårda ord: Arbetar du på detta sättet? du Lätting gör ej skäl för brödet, som du äter? du är intet wärd at solen skiner på dig; jag wet det wäl, swarade Trädgårdsmästaren, dersöre har jag och lagt mig i sängen.

41.

En halt och en krokryggig träffades en dag på gatan. Den förre, som gerna skämtade, sade til den sednare: Hwad hastwen 3 för nytt uti edar wärdsäck? den krokryggige swarade: Det kommer eder til at weta nyheter, som slinken än hit, och än dit i staden.

42.

En man satt i sin Bok-kammare och arbetade, då en af hans grannar kom bestört löpandes til honom och berättade, at elden måste säkert vara lös i hans höstulle efter det rökte så starkt här. Ach! war dock så god (sade mannen) och säg det åt min hustru; ty jag bekymmar mig aldrig om hushållningen.

43.

En Herre skickade sin dräng til en wän, som låg sjuk, och hwilken war endgd, at höra hu-

B

ru

ru han mädde. Då drängen kom fram, låg den siuka uti sältogot, hvarsföre han ock wänrade til des han gaf up andan. När detta war skedt, gick han hem igen, och berättade för sin Herre, at han hade sedt den siuka afida. Herren frågade honom, om han hade mycken swårighet at dö? Mycket mindre än någon annan swarade drängen, ty han hade ej mer, än et öga at tilluta.

44.

En Herre, som war allmänt känd för en elak betalare, gick til en Hattmakare, utwalde en sin hatt och sade: Mästare, I ären wäl så artig, och lämnar mig denne hatten på credit. Nej det kan jag intet, min Herre, swarade Hattmakaren. Herren: hwad kunnen I neka mig en hatt på credit? Min Herre, swarade åter Hattmakaren, täcktes förlåta mig, jag behöfwer penningar, och desutan har jag ej lust, at gå och bocka mig för min egen hatt.

45.

Eedan Thomas Morus på Konung Henric den 8. befällning hade blifwit kastad i fångelse, låt han både håret och skägget wäxa. En Fältskär insjälte sig en dag i Arresten, och tilböd sig at raka honom. Morus swarade: Min wän, emedan Konungen och jag hafwa Proces om mit huswud, wil jag ej göra någon omkostnad på des prydande, förän jag får weta, hwilken af oss bägge kommer at råda öfwer det samma.

46.

Då en Tysk, som war buden til aftonmåltid af en Spanier, seck se, at man sirare i början framfatte rätticor, sade han: I mit Skådernesland brukar man at sätta fram rätticorne i slutet af måltiden. Spanioren swarade: Så gjør man ock här. Den gode Tysken märkte af detta swar, at han ej hade många rätticor at wänta.

47.

En Köpman som for omkring och handlade, gästade på et wårdshus, hwarest en Spansk Adelsman kom in och frågade honom, om han trodde at han kunde få sig

sig rum därstädes? Köpmannen frågade tillbaka: Hvad heter min Herre? Adelsmannen svarade: Don Johanni Ramiro de Mendosa Guzman. Köpmannen sade då: För en Person tror jag at här kunde vara rum, men aldeles intet för så många.

48.

En vis man plågade säga, at gubbar hafwa tre förmaner, som andra intet äga, nämligen: at de se mer, at de förnä mer, at de få befälla mer. De se mer: Ty för sin swaga syn skul, se de många ting dubla; de förnä mer: Ty när de skola stiga til häst, och få foten i slegbyglan, draga de ofta sadelen på sig; de få befälla mer: Ty ofta måste de befälla tio å 20 gånger, innan de blifwa årlhydde.

49.

En girig man, som knapt spisade sit husfolk, brukade äfwen at spåda up winet, som de skulle dricka, med nog mycket wata, och då de åto, geck han omkring bordet, och räknade som man säger, bitarne i munnen på dem. Då han en idag märkte, at en af dem åt med särdeles girighet, och frågade föga efter hwad skåpan gälde, sade han: Jag undrar när den där qvarnen skal stadna? Drängen svarade: Det lärer ej ske så snart, efter I gifwen henne så godt tillopp af wata.

50.

Då Henric den 4. i Frankrike seck weta, at en namnkunnig Läkare hade öfswergifwit den Reformerte Religion, och antagit den Catholska, sade han til Hertigen af Sully som war Reformert: Min wän, din Religion måtte vara ganska illa sult, efter den är öfswergifwen af Läkarena.

51.

En Robbare hade uti sin båt en hoy ynglingar, hwilke alla hade namn af något diur. Den ene hette Warg, den andra Björn, den tredie Elg, den fierde Räf, de öfrige, Kalf, Lejon, Jekorn, &c. När Robbaren hörde dessa namnen begynte han at skratta, Man frågade ordsaken dertill? han svarade: Jag ler at en tanka, som föll mig i sinnet; jag tycker at min båt är lik Roachs Ark, uti hwilken alla slags kreatur bleswo hämtade.

52.

En Domare skrdt för en ung skönhet af sina miuka
B 2 och

och lera händer; flickan sade: Jag måste tilstå at min Herres händer äro lera, hwilket förmodeligen kommer deraf, at man läser smörja dem som ofkast.

53.
En obehagelig karl, som feck se en flicka gå förbi: Det war en skön unge; hon swarade: Det kan intet jag säga om er. Han betalade swart: Jo, om I wille ljuga som jag gjorde.

54.
Då en Advocat, hwilken war ganska ful, och hade allenast ämne til näsa, ej kom fort med at upläsa en skrift inför en Domstol, sade en Rådsherre, som hade en wäl tiltagen näsa: Är här ingen, som har några glassögon at låna åt denne Advocaten? han swarade: Då måste mitt Herre också låna mig sin näsa, om jag skal kunna betjena mig af de samma.

55.
En Capitain, som hade et träben, af hwilket han aldrig drog sidswelen, war uti en slaktning. En Canonikus kom flygandes och sönderkrossade det samma, Soldaterna, som detta blefwo warje, ropade: En Fältskär hit til Herr Capitain: En Snickare gör det samma, sade Capitainen.

56.
Poeten Dante frågade en Borgare huru mycket klockan war? Borgaren swarade: Det är så dags at kreaturen gå at dricka. Dante gaf åter swar: Hwarföre går icke du då med.

57.
En man som war nyl. blefwen gift, lät göra denna öfwerkrift, öfwer sin port: Bort allt ondt; Diogenes som såg detta, sade: Det är så dags at söka Läkaren, sedan man är död; Eller sedan man fått det onda i huset.

58.
En man lät sätta öfwer sin port dessa orden: Intet ondt må här inkomma! Då Diogenes feck se detta, frågade han: Hwar skal då Wården gå in?

59.
Då han en gång kom i en stad, til hwilken portarne wörd ganska stora, ropade han; Herrar Inwånare, slåt igen stads-portarne, på det edar stad icke må löpa bort.

60.
När en wida berömd Cardinal war med döden afse-

den, utvalde Påfwen i des ställe en annan, som af alla hölles för odugelig til detta Embetet. Detta gaf en qwiel man anledning at säga: Påfwen gör som Bønderne, hwilka, sedan de hafwa tappat bort kniswen, stieka de en träpinne i skidan, på det hon ej må krympa ihop.

61.

En Herre höll på at sammanlægga några gamla bref; des dräng, som såg detta, begärte några af dem. Herren frågade: Hwad skal du göra med dem? drängen svarade: När jag för hem ifrån, bad min mor, at jag skulle stieka bref til henne; om Herren wille gifwa mig dessa, skulle jag sända dem til henne alla på en gång.

62.

En Adelsman annödade en Målare at gå in uti en Borgares hus och aftaga des hustru, som war ganska skön. Målaren geck of dit, men hade knapt gjordt början med sin tekning, då mannen i huset kom hem, förde Målaren på dörren och sade: Om den gode Herren får Copian, för han sedan wilja hafwa Originalet med.

63.

En Adelsman, som hade bortslöst flera rikedomar, lefde omsider uti mycken fattigdom och elende. En natt kommo några tjuftar in uti hans hus, i tanka at stiala hwilket då han seck se, sade han: I ären Narrar, som inbillen eder, at finna här något om natten, då jag es kan finna det ringaste om liusa dagen.

64.

När Crates befalte, at en träl, som war fastagen uti en stöld, skulle hängas, ursågtade sig trälen och sade: Att det war hans öde at stiala, Crates svarade: Det är ofck dit öde, at du skal hänga.

65.

Då Cicero en gång förebräddes, at han, som war 60 år gammal, hade tagit sig en ung flicka til hustru, svarade han: Wänten litet, i morgon är hon gift hustru.

66.

En skref til Cardinalen Polus et tröstebref, hwilket war så fullt af galenskaper och orimligheter, at ingen kände läsa det utan at le. Cardinalen sade sielf derom: Att det war et riktigt tröstebref, emedan det förordsa-
fede löse.

B 3

67. En

En Köpman uti Florents, lät måla på sin Bod-skylt en eld, uti hwilken några stora Böcker lågo och brunno. Då någon kom och wille handla med honom på credit, sade han: Ut de Böcker uti hwilka han plågade upsföra sina Gåldenärer, woro upbrände, hwilket de kunde se af skylten, och at han således ej kunde sälja något, utan för redra penningar.

En Köpman gaf en Domare et fat olja, på det han skulle gynna honom uti en sak, som han hade wid hans Domstol. Då hans Contrapart seck weta detta, skickade han straxt en gödd galt til Domaren, och wann Processen. Köpmannen geck derpå til Domaren och förebrädde honom, at han hade tagit mutor, och dock ej hulptit honom. Domaren swarade: Jag minnes wäl eder frikostighet emot mig; men som en galt har brutit sig in i mitt hus och sönderslagit oljefatet, så har jag ingen nytta deraf haft.

En Ambassadeur, som hölls före at wara mycket dum, war en dag på en Bal, hwarest han begynte at skämta med sig sielf, för sin stora Buk, på hwilken han klappade och sade: Denne har kostat Riket wackra penningar. En Fru, som hörde detta, sade: Det hade warit mycket bättre, om denna omkostnad hade blifwit giord på edart hufwid.

En Fransos sade pytt åt en sin wän, som han såg gå förbi; en Tysk, som i det samma åfwen geck förbi, och trodde at detta pytt war ärnadt åt sig, sade til Fransosfen: Swarföre sägen I pytt när jag går förbi? den andra swarade: Swarföre gån I förbi när jag säger pytt?

Då Laurentius de Medicis war uti Pisa, och seck se en nåswis Schol-Bosse, som war wind-ögd sade han: Denne blir säkert en lård man, ty han kan med et ögnkast läsa två sidor på en gång.

En nåswis yngling, som hade rödt hår, frågade en lustig Gälle: Swad dömer du om mig, af min Phylionomie? denne swarade: Efter du har rödt hår som en ko, dömmet jag at du är en kalf.

Då en Catholik Präst, som skulle göra en Predikan til

til den helge Luce åminneſſe, kom up på Prediko-Stolen,
och fick ſe åttskillige Cardinaler wara uti Kyrkan, blef
han ſå förkräft, at han ej kom för ſig mer ån med
deſe fem orden: Lucas Läkaren tåter hälsa Eder; deſa ord
uprepade han ſå många gånger, til des ånteligen alle
Cardinalerne blefwo ledsne, då en af dem ſieg up och
ſade til Präſten: Wi tacke för hälsningen; hälsa honom
mycket ſitigt ifrån oß igen.

74.

Erenne Borgare uti Paris ſämtade med en Gardes-
karl, ſom kom ifrån Versailles, haſtöande på ſig ſina
Wapn och alt ſit equipage, för det at han ſwetades,
ånſkönt det war ganſta kalt; han ſwarade dem: J ſkulle
ſwettas mycket mera ån jag, om J och hadn alla edra
ågodelar på edor rygg.

75.

B: frågade en Fru, hwarföre man gifwer mer åct
på ſin nåſtas ſel, ån på des fullkomligheter? hon ſwa-
rade: Det kommer däråf, at man år nyſiknare at ſe
på Solen i des förnörkelse, ån uti des glants.

76.

En ſämtade med en ſtor man, för !det at han hade
tagit ſig en liten huſtru; han ſwarade: Af två onda
ting måſte man ju åtid taga det minſta.

77.

En til wårten ganſta liten huſtru, blef tilfrågad, huru
hon wågade at taga en ſå faſtlig lång reſe til man, hon
ſwarade ſåmt: det ſom icke får rum på Kjållan ſå
må det låpa eſter.

78.

Man rådde en Fader, at han ej ſkulle gifta ſin ſon
ſå ſnart, at han borde wånta til des hans förſtånd blef-
we moget; Fadren ſwarade: J bedragen eder, ty om
min ſon bliſwer förſtåndigare, gifter han ſig intet.

79.

En man nekade at djeflar woro til, eſter man albrig
hade ſedt dem: En ſade då: På ſamma grund, min
Herre, wil jag bewiſa, at J haſtöen hwarken wett, eller
förſtånd, eſter jag icke ſer det.

80.

Når man berättade en Prins, at folket mumlade
B 4 öf.

öfwer de nya utgifter, hvilka dem woro pålagde, sade Han: Låt dem tala, de måste wäl hafwa något nöje för sina penningar.

81.

Konung Ludwic d. 13. låt öfvertala sig af sin Cousin, som war en Prins af Blodet, at göra en föga förtient Hoffbuß, til Riddare. Då nu den nya Riddaren efter gamal wane, sade wid Riddare-Bandets undfående dessa orden utur Evangelio: Herre jag är icke wärdig; swarade Konungen: Jag wet det wäl, men jag har ej funnat wägra min Cousin, at göra eder til Riddare.

82.

En Lacedemonisk qwinna sade til sin son, som beklagade sig för henne, at hans wärja wore alt för kort: Min son, du kan gå Fienden et steg så mycket närmare, så blifwer hon lång nog.

83.

En wiß President war en stor drinkare, men tillika äcktsam och slitig i sit Ambete. Hans Konung, af hvilken han war högt älskad, sade en dag til honom: Ackta, at I intet förforten edert lif, med förmycket drickande; betänk, at ehuru länge krufan än går efter watten, blifwer hon dock på slutet sönderslagen. Presidenten swarade: Då har jag intet at fructa, ty min krufa går intet efter watten, utan efter win.

84.

En medelmättig Målare, som hade föga förtient, gaf sig til Läkare. Då man frågade honom ordsaken til detta ombytet, swarade han: Uti Målare-konsten ligga felen öfne för allas ögon, men uti Läkare-konsten blifwa de begrafsne med den döde.

85.

En Storfrystare, som tillika war ganska huggrädd, seck en dag et godt mått af värslångar,; hwilket han med tålmod upton, på det at antalet ej skulle fördras. Några dagar därefter öfwersöll han en Fältskär med hela laget af skälbord, och hotade honom med 100:de kåp-slångar. Fältskären swarade helt saktmodigt: Det är intet swårt för eder at gifwa dem, efter I. singen dem för intet för några dagar sedan.

86.

En

En Romersk Soldat som hade en Proseß, bad Kejsaren taga sig i försvar för Rätten; Kejsaren gaf honom då en af sitt Hoffolk med sig til Dommaren, men Soldaten var behjertad nog at säga, Herre; jag har intet handlat så emot dig, då du war i fara i slagtingen wid Actium, jag stridde sjeß för dig; Härwid wiste han sin Herre de blessurer han undfått i sista Kriget. Detta rörde Kejsaren så mycket, at Han Sjelf gick up i Rätten at förswara Soldaten.

87.

En Borgare kallade sin Grannqwinna för Hora, hon tog wietne på orden och slände honom, ehuru hon wäl war öfwerlygad at hon förtiente detta namnet. Han kom ock för Rätten, Wittnen blefso hörde, han öfwerlygades, och som han ej kunde bewisa sit tal, blef han dömd at göra afbön, och årkänna henne för årlig hufuru. Han bognante dertfore på detta sättet: Jag hae kallat dig Hora, det är sant; du är en årlig Hustru, jag har ljugit, jag tager mina ord igen.

88.

Då en Rådsherre, hwilken war ganska dum, gick en dag på gatan, som war ishal, föll han omkull, men stötte sig ej särdeles. Des Hand-skrifware, som fölgde honom, knäppte ihop hämdren och sade: Jag hembär dig tacksamhet, du helige Eligius, at ej min Herre bröt halsen af sig. Råds-Herren sade til honom: Du Narr, den helige Eligius, är bara för hästar. Skrifwarens swarade: Han är för åswoer ock låra Herre.

89.

Twenne Herrar gingo uti et Fattighus i Paris, i hwilket 300 blinda niuta underhåll. Herr A. sade til Herr B. Jag wil slå wad med eber, at denne blinde, (pekande på en wiß) skal nämna eder wid namn, utan at jag säger honom huru J heten. Herr B. swarade: Jag wägar hundrade Pistoler, at han det ej kan. När då wadet war gjordt, bad Herr A. at Herr B. skulle njupa den blinde, hwilket han ock gjorde. Då den blinde kände, at man nöy honom, ropade han: Du skidm skal du njupa mig. Har jag icke wunnit, sade då Herr A.

B 5

90. 1/2

Litet förrän Konung Ludvic i Frankrike förklarade Kriget emot Holland, lät Han mönstra sina Troppar uti Holländska Ambassadeurens närvaro, til hwilken Han sade småleende: Se här, Herr Ambassadeur, äro Rättor, som önska at få gå til Holland och äta ost. Det tror jag, Eder Majest swarade Ambassadeuren med samma ton, men man har ock Rättor uti Holland, som icke skona Rättorna.

91.

En Jude föll om Sabbathen uti et djupt träsk; hwarutur han sielf icke kunde hielpa sig; en Christen, som gick förbi, tilböd honom sin hielp, men Juden tackade för tilbodet, sägande: Jag wil ligga här qwar, på det jag icke må ohelga Sabbathen. Då aftonen kom, ropade han til samma Christen, och bad honom hielpa sig up, men seck detta swaret: Efter du har helgat din Sabbat i detta träsket, så skal du ock få helga wår.

92.

En Narr, som tilhörde Mr Grantam, swarade en Herre, hwilken frågade honom, hvars Narr han war. Jag är Herr Grantams Narr; men hwilkens Narr ären I?

93.

Då en annan Soldat berättade Leonidas, för at sätta skräck uti honom, at den Persiska Armeen, som kom tågandes, war så talrik, at Solen kunde förmodas af deras pilar, swarade Han: Så mycket bättre, då få wi slås i skuggen.

94.

Når en Lacedemonisk Soldat hel förskräckt och utom sig sielf, kom och bebodade sin Konung Leonidas at Fienderne wore ganska nära, swarade Leonidas helt kallfintigt: Om Fienderne äro nära til oss, så äro ock wi nära til dem.

95.

Någre Herrar wore uti en Bosförwares Bod tillsammans. En af dem, som hade en ganska platt näsa råfode at nysa; de andre sade då efter sedwanan hielp Gud, eller något dyligt, men en som war full med skämt, sade: Gud beware din syn! den som hade nyst, undrade på denna önskan, och frågade den som gjorde den samma, ordsaken dertil; han swarade: Ty din näsa är ej tienlig at bära Glasögon.

96.

En Domare bannade en Byggmästare, för det at han hade gjordt stolparne på en galge nog swaga: Byggmästaren gaf til swar: Herre, jag går i god före, at de skola holla eder och edra efterkommande.

97.

En Advocat, som ej kunde få redigt sammanhang af en Bonde om des sak, sade til honom: Du är så dumma Bonde, at jag tror du ei wet huru många Gudar du har. Bonden sade: Gifwe Gud at det ej woro flere Advocater til.

98.

En Krigsbush, hwilkens hela tapperhet hade flyttat ut hjertat up i munnen, kom en dag uti et sällskap, hwarest äfwen war en Fru, med trenne des dottrar. Storprataren, som nödwändigt skulle fram med någon galenskap, sade: At han wille gifwa en ducat för hwar Mö, som man kunde wisa honom uti denna salen. Frun swarade: At hon åtminstone kunde wisa honom en. Hvilken är det? frågade han, eder wärja, min Herre, sade Frun.

99.

En Herre gick uti sin Trågård; seck' där se at Trågårdsmästaren hade en stor och spittsig hatt på sig; frågade honom: Hvilken har gifwit dig denna Hanreis hatten? mästaren swarade enfaldigt: Det är en af edra hattar, Herre, som Frun gaf mig härom dagen, för det jag satte et plomun-tråd i hennes lilla trågård.

100.

En Bonde gick at söka sin Advocat, och sedan han hade träffat honom, sade han: Jag wille wäl betala eder det jag är skyldig, men jag hafwer inga penningar. Advocaten sade: Du har wäl något annat, som du kan gifwa mig. Bonden swarade: Om I welen taga en Hare, så skal jag gifwa eder den; jömen jag skal gerna taga honom, sade Advocaten. Bonden inföll då: Då ären I argare än min hund, som dres hela dagen i går, och ej kunde taga en enda Hare.

101.

En lustig Broder mötte en ung och wacker Bondstika, som red på en äsna. Hon sang och såg glad ut. Detta gaf honom anledning at säga til henne: Wisserligent måtte någon i natt hafwa köst dig min Flicka; hwat före så, sade hon? Efter du är så lustig och sitter så
muny

muntert på din åsna, sade han. Gör det något til saken min Herre? frågade pigan; utan twispel swarade han. Om så är, sade pigan, war så god och lyh min åsna, til at upmuntra henne at gå fortare, ty hon är så modslulen och magelös, at hon knapt förnår båra mig.

102.

En Herre sade til en Bonde: Jag wet ej huru det kommer til at dina barn äro så wackra, friska och muntra, då däremot mina Gelikars äro fula, och maktlösa; såg mig huru du bår dig til? Bonden swarade: Jag gör mina barn self.

103.

Många qvinnors elaka kynne föranklät Diogenem at säga, då han såg en hustru hafwa hängt sig i et träd, at det war det hårligaste frueföbårande träd som han någonsin sebt.

104.

Då Plato såg en ung Person leka med Lärning bannade han honom dervföre. Unglingen sade: Swad hafwer en så ringa ting på sig? Plato swarade: Wanan är icke någon ringa ting.

105.

Då Socrates en gång på gatan seet en örfil, sade han: Det blifwer rådligast at hafwa foder öfwer ansigtet härefter.

106.

Då han en gång hade några wänner hos sig, beagynte hustrun at göra sådant buller, at han tillika med Gästerna måtte gå ur huset. Men han war knapt kommen utan för dörren, förän han igenom fensfret slog et embar örent watten öfwer honom, då han wände sig til sina wänner och sade: Jag tänkte wäl, at på detta åskedynder skulle följa regn.

107.

Då Socrates blef tilspord, hwarföre han hade tagit Fantippe til hustru, då han likwäl kände hennes arga sinne, sade han sig hafwa märkt, at alle, som uti Ridkonsten wijsja hinna til någon fullkomlighet, betjena sig icke af spake, men af wilde och oreggerlige Hästar; ty när de kunna tåmja dem, är det sedan lätt för dem at regera de andre.

108.

En ung Bonde såg at gammalt folk nyttjade glasögon på de wille läsa, han gick därföre til Staden och begärte köpa glasögon. Man gaf honom några par at probera,

mon

men som han yttrade sig icke kunna se med något af alla de framlagde paren, sade änteligen Kjöpmän: Til äfventyrs kan du aldeles intet läsa. Å! svarade Bonden, om jag det kunde, så behöfde jag Ju inga glasögon.

109.

Då den Store Czar Petrus Alexiowitj reste ifrån England til Holland, råföde han uti en stor lifsfara medelst en storm, som hastigt upkom; men midt uti denna faran, då skeppsfolket bäddo honom tänka på döden, sade han småleende: Hafwen J någonsin hört at en Czar af Muscov hafwer drunknat uti Holländska Sidn.

110.

Uti Vaticaniska Palatset i Rom finnes en taffla, som den namnkunnige Michael Ange har gjordt, hvilken föreställer den yttersta Dommen på et förskräckande sätt. Ange hade på denna taffla aftagit alla Personer som han kände, sig så lika, at man icke kunde mistaga sig. Alle sine wänner hade han satt i himmelen, men sine owänner i helfwetet. Då Påfwens Camererare, som såg sig wara uti de sistas antal, gick han til Hans Helighet, och bad honom at låta ändra detta, taga bort sin bild, och sätta en annan i stället. Påfwen svarade honom: At han wäl, hade magt at frälsta ur skärvelsen, men icke ur helfwetet; och emedan han wore där, måste han och blifwa der qwar.

111.

En Italienare, som inbillade sig at wara siuk. Och derföre Medecinerade til des han wärkeligen blef siuk och dödde, befalte at dessa orden skulle sättas på hans graf och lik tista: Jag befant mig wäl, men för det at jag wisle befinna mig bättre, så besinner jag mig nu här.

112.

En Borgare i Rom kom ganska bedröfwad och berättade för Cato, at Mdsen hade söndernagit hans skor; Cato tröstade honom på detta sättet: Min wän bedröfwa dig icke dåröfwer, jag ser intet något förskräckeligt deruti; men om dina skor hade söndernagit Mdsen, det hade varit något underligt och owanligt.

113.

En Biskop som hölls för ganska dum, båd en munk til middags-måltid. Under det de äto, pekade Biskopen på den ena rätten efter den andra, och frågade: Åter 3 deta? Muncken blef på slutet ledsen wid dessa frågor, hvarföre han at giv: ände på dem, sade: Jag äter allt. Biskopen säger: Då är det bäst, at jag acktar mina öron. Muncken svarade: Högwördige Fader, det är ingen Regel utan undantagning; jag äter inga åsna-öron.

En Präst som illa förestod sin syssla, blef horad at blifwa fart ifrån sitt ämbete. Han lät därpå försiå åt några af sina bekante, at om den skymfen hände honom, skulle det kosta några hundrade menniskors lif. För en så hård utlåtelse blef han stämd för Rätten, och då Domaren frågade honom, hwad meningen wore af hans hotelse, svarade han; Jag tänkte, at om man satte mig ifrån ämbetet, blifwa en Medicine Doctor.

En Bonde gick på en gata och bar en halmkårfwe på hufvudet, hwilken han årnade sälja; som han icke kunde se för sig, ropade han: ackten eder, ackten eder. En rik mans son, som han mötte, wille icke lyda denna förmaning och gå ur vägen, hvarföre och Bonden, fastän emot sin wilja, stötte honom i en lort-puß. Bonden blef därföre stämd, men då han kom för Rätten, sade han ei et enda ord til sit försvar; Domaren frågade därför: hwad wil jag göra med denna mannen?
han

han kan ju intet tala. Jo, sade ynglingen,
han ropade högt, ackten edor. Ja så, swarade Do-
maren, ropade han, hade du bordt gå ur vä-
gen, då du ej hade blifwit stött i träcken.

Några artiga Dewiser.

Swer en Råntmästare:

En Hund som upletat Rapphöns med dessa or-
den: Han rörs ej röra det han har sunnit

Swer en olyckelig General:

En Trumma med dessa orden: Ar endast gorb
för at blifwa slagen.

Swer en man som har stora egenheter
men ringa utseende:

En Snäcka upsyld af Vårlor med dessa ordert
Mit värde är inwärttes.

Några Epitaphier.

Swer en elak Hustru, skrifwit af des Man:

Min Hustru hwilar här

I detta tysta bo;

Ach! huru wäl det är

För min och hennes ro.

Swer en Gerig:

Här hwilar sina ben, den rike Erik Nara,
Som flockan elfwa dog, til at sin middag spara.

En Annan:

Här under ser du Torkel Josefwa,

Som dog på Arets första dag,

At undångå den swåra Lag

Sit folk at gifwa Nyårs-gåfwa.

En Annan

Här hwilar sig Herr Marcus Snille,

Som heldre af förstopning dog,

An at han åter gifwa wille,

De Villier han af Fålsfårn tog.

En

En Annan

Gnunder denna Marmor-skifwa
Sin ro Herr Napay wunnit har,
Som aldrig något nåndes gifwa,
Men tog alt hwad som tagligt war;
Ja, om hans hustru ej til allas tjenst
had' stätt,
Man ingen smula af hans myckna
goda säbt.

Öfwer en lat Mor, som hade odygiga Barn.
Här hwilar Lätjan alla Easters Moder.

Öfwer en öförfaren Läkare
Här ligger den som kommit andre at ligga.

Öfwer en Rådman af B. H.
Här hwilar sig en man hwarom man
skrifwa kan således,
Han Rådman war i många år, han
hade många Sedes.

Öfwer en Anonyme af den samma.
Gnunger denna sten, här hwilar sig en man,
Det foruligt är alt hwad om honom sägas kan.

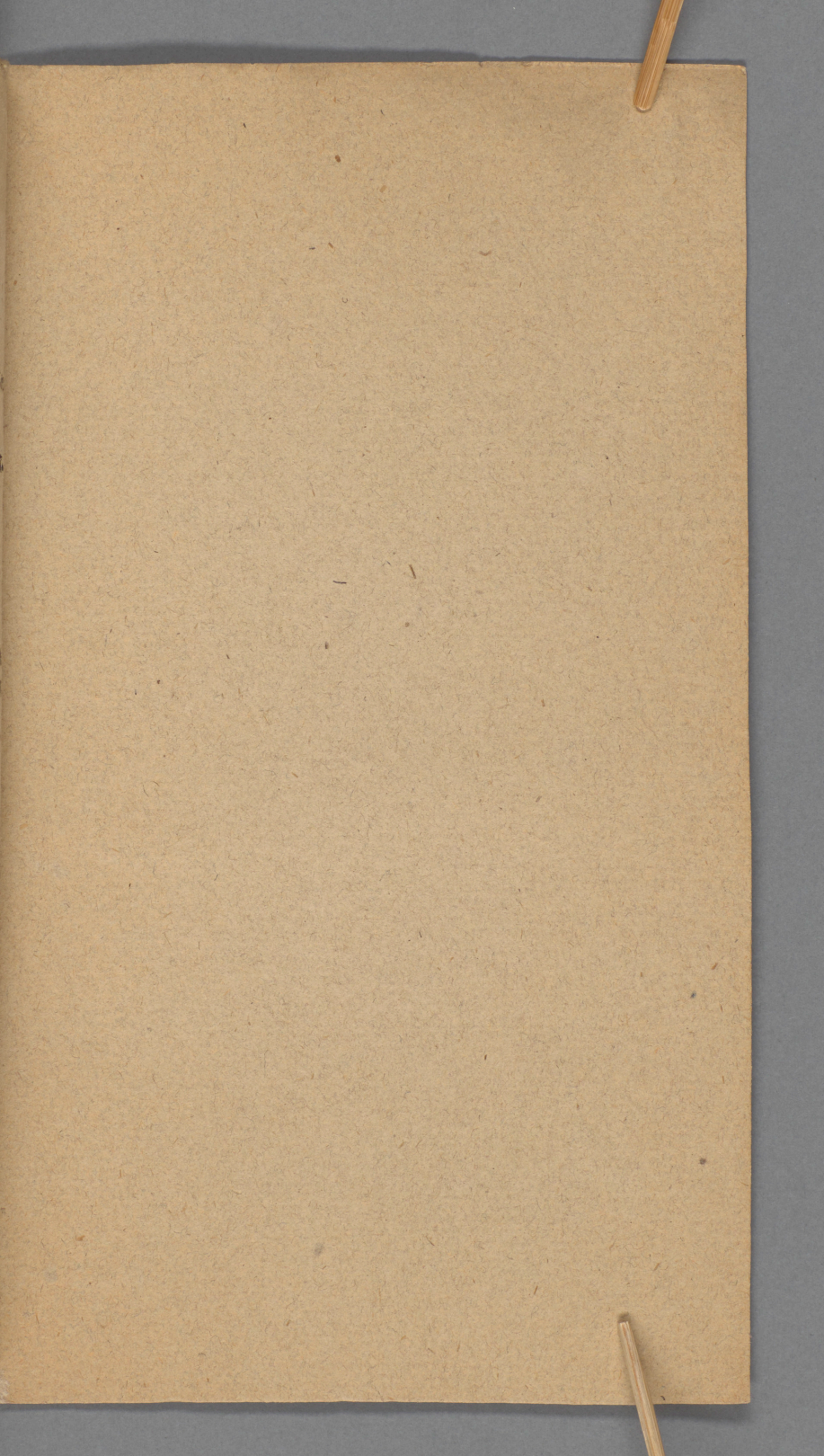
Öfwer en Sprätthök:
Här under ligger Herr Brouille, som
för at icke stänka
Sin granna Klädning, tog det råd
at sig aldeles dränka.

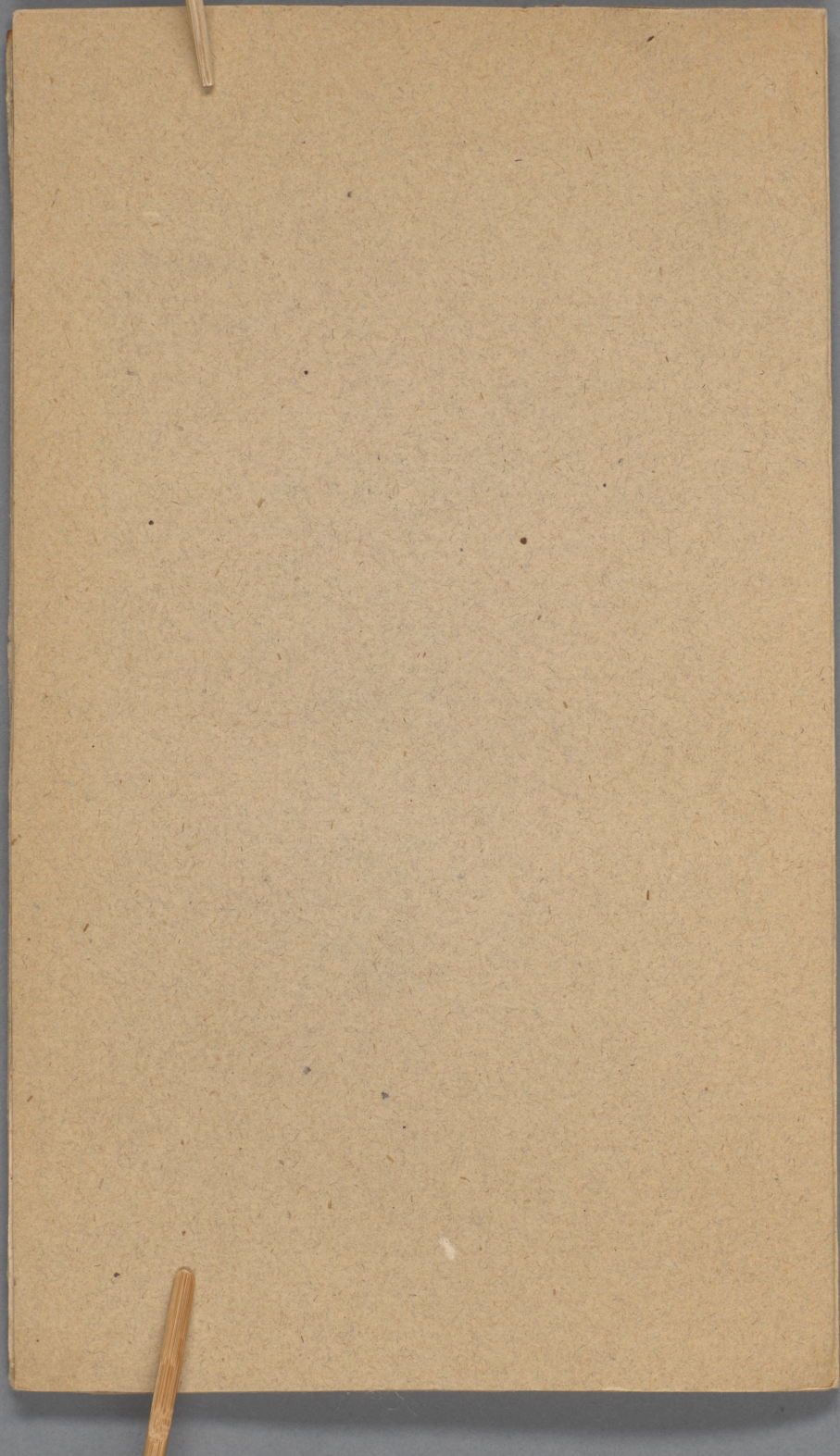
På gälgen där en Smed hängde:
Här hwilar Smeden Johan Matsson Läs,
När det är tungt, men ej då det bläs.

Öfwer en Hund:
Wid tjufwars gny och dån jag skälde;
Men tige hwar mit bästa råd
När Ulfaren i porten smälde;
Så wan jag Fruns och Jungfruns nåd.

Öfwer ett Kiök:
Ett fett Kiök, gör ett magert Testamente.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

